

idet det sidste Kapitel i nævnede Forflag, der indeholder Kontrolbestemmelser, er udeladt i Lovforflaget, hvorom senere. Dettets første Kapitel „Almindelige Bestemmelser“ svarer derhos kun til §§ 1—6 og 12 i Kommissionsforflaget, idet Lovforflaget under 1ste Kapitel alene har indbefattet Reglerne for Retten til Udøvelse af Fiskeri i de salte Bænde, hvorimod de øvrige Bestemmelser i Kommissionsforflagets første Kapitel angaaende Indskrænkninger med Hensyn til Fiskemaaden, Fisketiden m. V. i Lovforflaget ere optagne under Kapitel 2 om Fiskeriet paa Havet og udfor de aabne Ryster, til hvilke Bestemmelser der da i Kapitel 3 og 4 er henviset.

Til Afsnit I. Saltvandsfiskeri.

Kapitel J. Almindelige Bestemmelser.

Til § 1. Kommissionen har i sine 4 første Paragrafer foruden Udtalelser, der i det Væsentlige svare til Lovforflagets § 1, optaget Bestemmelser om det danske Søterritoriums Udstrækning, om hvorledes der skal forholdes med Fremmede, der uberettiget drive Fiskeri paa dansk Søterritorium, og om svenske Undersaatters Udgang til at fiske paa vort Søterritorium. Af disse Spørgsmaal lader det første sig imidlertid selvfølgelig ikke afgøre ved en ensidig Bestemmelse af den danske Lovgivningsmaa, og de to andre Spørgsmaal henvises efter Ministeriets For mening hensigtsmæssigt til administrativ Behandling eller til Ordning af traktatmæssig Vej. Kommissionens § 3 er ogsaa nærmest fremkaldt ved Formuleringen af dens § 1, hvorefter det ikke længere uden særlig Hjemmel vilde kunne tilstedes svenske Undersaatter at drive Fiskeri paa vort Søterritorium, men ved de i Lovforflagets § 1 brugte Udtryk turde en saadan særlig Hjemmel være overflødiggjort, idet denne Paragraf ikke ubeløfter Regjeringen fra som hidtil at tolerere de Svenskes Fiskeri under vore Ryster, hvilket der, saalænge disse Fremmede ved Udøvelsen af deres Bedrift holde sig de her gjældende Love efterrettelige, turde være saameget mindre Grund til at lægge Hindringer i vejen, som der af vore Fiskere uhindret drives et ikke ubetydeligt Fiskeri under de svenske Ryster.

§ 2 svarer til Kommissionsforflagets § 5; de foretagne Forandringer ere blotte Redaktionsændringer.

§ 3 har optaget Kommissionsforflagets § 12 med nogle enkelte nærmest formelle Ændringer, i hvilken Henseende bemærkes, at en Udtalelse om, at Aalestader ved Stjødning kunne afhændes fra Rystgrundens maa anses for usødvendig, og at det formentlig ikke kan antages, at den Fiskeriberettigede har Aaleruserne udsatte udenfor den Aarstid, paa hvilken Fiskeriet med disse drives.

§ 4 gjengiver den i Kommissionsforflagets § 6 første Sætning indeholdte Regel med noget større

Bestemthed i Udtrykkene. Hvad der er udtalt i sidste Sætning af Kommissionens § 6, følger ligefrem af almindelige Erstatningsregler og bør derfor som overflødig udgaa, og det saa meget mere som Bibeholdelsen af denne Sætning kunde lede til den Antagelse, at Bestaaelse eller Udelagelse af løse Fiskeredskaber ved Paaseiling i intet Tilfælde skulde kunne paadrage Erstatningsansvar, hvilket, som det fremgaar af Bemærkningerne til Kommissionens Forflag, ingenlunde har været dennes Mening.

Ved § 13 i Kommissionens Forflag, som tilligemed den sig dertil sluttende Bestemmelse i samme Forlags § 72 er udeladt af Lovforflaget, bemærkes, at Materien om Østersfangst, foruden at den, da denne Virksomhed kun nægtelig kan kaldes Fiskeri, ikke med Nødvendighed hører under Omtale i en Lov om Fiskeriet, ogsaa af den Grund ikke er fundet egnet til Behandling i nærværende Lovforflag, at der ved Lovgivningen herom gjør sig ganske andre — navnlig finansielle — Hensyn gjældende end dem, der for Fiskeriets Bedkommende ere de raadende.

Kapitel 2. Fiskeri paa Havet og udfor de aabne Ryster.

Ved „Havet“ forstås selvfølgelig ifkun den Del af Havet, som er dansk Højhedsret undergivet. Det ligger allerede i Lovens Titel, at dens Bestemmelser overhovedet ikke have Hensyn til Fiskeriet udfor dansk Søterritorium.

Til § 5 (Kommissionsforflagets § 7). Ministeriet er ganske enigt med Kommissionen i, at det i Paragrafens første Stykke omhandlede Fiskeri bør være forbudt overalt paa dansk Søterritorium (sfr. §§ 35 og 39), og kan i saa Henseende aldeles henholde sig til den af Kommissionen givne Begrundelse, idet man kun skal bemærke, at Kommissionens Forflag stemmer med det af Ministeriet i Rigsdagssamlingen 1871/72 indbragte Lovforflag, som ligger til Grund for Loven af 9de Marts 1872 indeholdende Forbud mod Fiskeri med Bunde- flæbevaad.

Til § 6 (Kommissionsforflagets § 14). Af Kommissionens §§ 14, 33, 34 og 46 saavel som af de Bemærkninger, hvormed Kommissionen har ledsaget disse Paragrafer, fremgaar det, at den er meget uenlig stemt mod Brugten af Aalevaadene, og det ikke blot af Vanddragningsvaadene) de saakaldte Krat- og Sandvaad), men ogsaa af Dybvaadene, i hvilken sidste Henseende den er i ikke uvæsentlig Strid med de Ansuelser, der udtaltes af den sidste af de angaaende Limfjordsfiskeriet nedsatte Kommissioner, og som ligge til Grund for Loven af 22de Marts 1867 om nogle Forandringer i de tidligere Love vedrørende dette Fiskeri. Kommissionens Overbevisning om sauntlige Aalevaads Skadelighed er imidlertid udtalt med den saadan Styrke og derhos begrundet paa en